

תת"ע 2638/12 - אורי שבי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2638-12-19 מדינת ישראל נ' אורי שבי

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת שרת קריספין
ה המבקש:
אורי שבי
נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהuder המבקש, בגין עבירה של אי צוות לתמרו 815, מיום 19.7.9. לפניה בקשה ליטigationCiCi רצה לספר בית המשפט על הדוח.

דין והכרעה

בע"פ 4808/2014 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, נאמר:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאים שהורשע בעבירות חטא או עוון ונגזר דין שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיומ סיבה מוצדקת לא-התיעצבות המבקש לדין שנערך בעניינו או גרים עיוות דין למבקש כתוצאה מי-ביטול פסק הדין".

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל נאמר:

"פסק דין של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאים שהזמן דין ולא התיעצב לדין בעניינו, יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

ברע"פ 9142/01 סוראייה איטליה נ' מדינת ישראל, נאמר:

עמוד 1

"monicת התופעה הנפוצה של נאשמים הבוחרים במודע להuder משפטם כתקטייה מכונת אשר תכילה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באמצעות מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם איננו נראה להם. אילו צו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינים ניתן דין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של ייעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמרץ השלי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספרטטיביים".

אין מחלוקת כי הזמן לדין נשלחה לכתבתו של המבקש והוחזרה בציון "לא נדרש", דהיינו, היה זמן דין ול המבקש ניתן יומו בבית משפט, אך הוא בחר שלא להתציב לדין.

הטעון כנגד חזקת המסירה, עליו הנטל להראות, כי דבר הדואר הרשום לא נמסר לידי, שלא בשל מחדר כלשהו מצדיו וה המבקש לא עמד בנטל לעיל.

טענת המבקש כנגד העבירה, הנה כללית וסתמית ואיינה מהו עילה מוצדקת לביטול פסק הדין וכן כן, בגזר הדין לא נגרם לו כל עיונות דין.

מכל האמור, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, ח' שבט תש"פ, 30 פברואר 2020, בהuder
הצדדים.